

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 22.11.1991, sp. zn. 4 To 63/91, ECLI:CZ:NS:1991:4.TO.63.1991.1

Číslo: 30/1992

Právní věta: K rozlišení trestných činů krádeže podle § 247 tr.zák. a zatajení věci podle § 254 tr.zák. v případě, kdy pachatelé odcizili osobní vozidlo, ve kterém později našli větší částku peněz a přivlastnili si ji.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 22.11.1991

Spisová značka: 4 To 63/91

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 4-5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Krádež, Zatajení věci

Předpisy: 140/1961 Sb. § 247
§ 254

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 30

K rozlišení trestných činů krádeže podle § 247 tr. zák. a zatajení věci podle § 254 tr. zák. v případě, kdy pachatelé odcizili osobní vozidlo, ve kterém později našli větší částku peněz a přivlastnili si ji.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČR z 22. 11. 1991 sp. zn. [4 To 63/91](#))

K stížnosti krajského prokurátora v Ústí nad Labem Nejvyšší soud ČR zrušil usnesení krajského soudu v Ústí nad Labem z 10. října 1991 sp. zn. 1 T 38/91 ve výroku, jímž byla trestní věc postoupena okresnímu soudu v Teplicích k projednání a rozhodnutí a krajskému soudu v Ústí nad Labem přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Napadeným usnesením krajský soud při předběžném projednání obžaloby postoupil podle § 188 odst. 1 písm. a) tr. ř. věc obviněného J. D. a spol. okresnímu soudu v Teplicích. Současně krajský soud tímto usnesením podle § 192 tr. ř. ponechal obviněného J. D. ve vazbě.

Rozhodnutí o postoupení věci okresnímu soudu odůvodnil krajský soud tím, že jednání obviněných

M. K., M. T. a mladistvého J. K. uvedené v bodě III obžaloby není trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, 5 tr. zák., nýbrž jen trestným činem zatajení věci podle § 254 odst. 1, 2 tr. zák. V návaznosti na to krajský soud shledal, že není se zřetelem k ustanovení § 17 odst. 1 tr. ř. důvod k tomu, aby o věci konal v prvním stupni řízení krajský soud.

Proti usnesení podal v zákonné lhůtě stížnost krajský prokurátor v Ústí nad Labem, který napadl pouze výrok o postoupení věci okresnímu soudu. Namítl nesprávnost právních úvah krajského soudu ohledně právní kvalifikace jednání obviněných uvedeného v bodě III obžaloby a navrhl, aby Nejvyšší soud ČR zrušil napadené usnesení ve výroku o postoupení věci okresnímu soudu, a aby uložil krajskému soudu o věci znovu jednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud ČR přezkoumal podle § 147 odst. 1, 2 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jímž bylo rozhodnuto o postoupení věci, i řízení předcházející této části napadeného usnesení a dospěl k následujícím závěrům.

Trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1, 5 tr. zák. se měli obvinění M. K., M. T. a mladistvý J. K. dopustit podle bodu III obžaloby tím, že 2. 2. 1991 kolem 23.00 hodin v Bílině, okr. Teplice, při opravě odcizeného vozidla zn. Daewoo mladistvý J. K. našel v zavazadlovém prostoru sáček s částkou 33 685 DM, což činilo 603 972,05 Kčs, tyto peníze obvinění odnesli mimo vozidlo, kde se o ně zčásti rozdělili mezi sebou a poté i s obviněnými J. D. a mladistvou P. D. Podle obžaloby se tak obvinění M. K., M. T. a mladistvý J. K. dopustili odcizení částky 33 685 DM, čímž způsobili majiteli automobilu mosambickému občanu Morgadu Anibalu Castrovi škodu 603 972,05 Kčs.

Z obžaloby (bod II) zároveň vyplývá, že obvinění J. D., M. T., M. K. a mladistvý J. K. 2. 2. 1991 kolem 22.00 hodin v Teplicích před hotelem Panorama se společně domluvili na odcizení vozidla zn. Daewoo státní poznávací značky ADM 86-70 v hodnotě 152 000 Kčs a jeho následném prodeji, a za tím účelem se všichni odebrali do katastru obce Světec, okr. Teplice, kde bylo vozidlo zaparkováno, neboť mělo poruchu, a zde se všichni obvinění podíleli na uvedení vozidla do provozu, společně s ním odjeli do Bíliny a Hostomic, okr. Teplice, a tohoto jednání se dopustili v úmyslu vozidlo prodat a trvale je tak odejmout z moci vlastníka.

Ze souvislosti bodů II a III obžaloby vyplývá, že obvinění M. K., M. T. a mladistvý J. K., kterým je kladeno za vinu, že si přivlastnili částku 33 865 DM, o niž se rozdělili jednak mezi sebou a jednak s dalšími obviněnými, tuto částku našli ve vozidle, které předtím odcizili.

V takovém případě je pro právní posouzení věci rozhodné, zda také způsobení škody majiteli vozidla vzniklé ztrátou uvedených valut je zahrnuto zaviněním obviněných při odcizení vozidla. Za takových okolností by totiž šlo pouze o jeden skutek, který by naplňoval znaky trestného činu krádeže, takže jeho posouzení také jako trestný čin zatajení věci by bylo vyloučeno.

V osobních vozidlech bývají často uloženy i věci jeho majitele nebo uživatele značné ceny, takže pachatelé, kteří jej odcizí, si musejí být vědomi i toho, že mohou způsobit podstatně větší škodu, než je hodnota samotného vozidla.

Z jednání pachatelů, kteří se zmocnili cizího motorového vozidla se záměrem je později prodat a tak se obohatit, je zřejmé, že jejich cílem bylo získat z krádeže co největší prospěch a že tento cíl se vztahoval i na získání věcí, které mohou být ve vozidle uloženy. Tomu ostatně nasvědčuje i další jednání obviněných po nález valut. Pro úplnost je třeba dodat, že k tomu, aby způsobení škody zmocněním se částky 33 685 DM při odcizení vozidla mohlo být posuzováno jako okolnost podmiňující použití přísnější trestní sazby uvedené v § 247 odst. 5 tr. zák., postačí nedbalostní zavinění.

Nejvyšší soud ČR proto z podnětu stížnosti krajského prokurátora zrušil v napadeném usnesení výrok o postoupení věci okresnímu soudu a uložil krajskému soudu, aby o věci znovu jednal a rozhodl.